

ZSOLTÁROSKERT

HITÉPÍTŐ FOLYÓIRAT.

Szerkesztőség és kiadóhivatal, ahová a lap szellemi részét illető közlemények és a lap előfizetési díja küldendők:

Kolozsvár, Horthy út 53. Ref. Lelkészi Hivatal
Megjelenik minden hónapban.

Felelős szerkesztő és kiadó:

BIRÓ MÓZES

Társszerkesztő:

BIRÓ MÓZESNÉ

Előfizetés egy évre 2 Pengő. Egy szám 20 fill.

A Zsoltároskert folyóíratra előfizetési díját 72.389 számú csekkalapon küldheti be mindenki.

A csekkalapon küldött pénz mentes a 10 fillér kézbesítési díj fizetése alól. Kérjük szépen a 72.389. számú csekkalapot kérni és használni a postán.

„Légy példa a beszédben,
a magaviseletben, a szeretetben,
a hitben, a tisztaságban.”

(I. Tim. 4. r. 12. v.)

Reformáció ünnepére

— Október 31. —

Amit a szád mond: szíved is érezze,
Légy példa a beszédben, igazságban,
Nincs kínosabb, ha csalódnunk kell
— Kiket szeretünk: embertársainkban;
Mást hirdet szájuk, mint amit kezük tesz
Körültük az élet, jaj, olyan sivár lesz!

Légy példa te a magaviseletben;
Ne botránkoztass meg senkit soha:
A durva kevély, dölyfös dicsekvő
Megaláztatik... ez lesz a sorsa.
Jó légy, türelmes s csendesen élő
Bajokban bízó s Istenben hívő.

Tündöklő példa légy a szeretetben:
Ellenséged is gyámolítsd, szeresd,
Hogy azok téged mi okból gyűlölnek,
— Jézusra tekints — soha ne keresd;
Érzésed szeretetben olvadjon fel,
Isten harcoljon ellenségeiddel!

Légy példa te a hitben, amit ismersz:
Kétkedés ne ülje meg szíved,
Minden sorsban, bajban bátran vezet
Istenben vetett te erős hited:
A hívő könnyein át is mosolyok
És szíve hittel Jézus felé dobog!

A tisztaságban légy példa, amíg élsz,
Tudván, hogy tested Isten temploma;
Ovjad féltékeny gonddal e hajlékot,
Rá ne tapadjon a bűnnek nyoma!
Kik a testüket tisztaságban tartják:
Fényes jutalmat nyer lelkük oda-át
Fönn Krisztusnál az eget egében
Hol folytatódik a híveknek élte.

Jámborné Székely Lilla.

A magyar ébredési mozgalmak az evangéliumi egységért

— Beszámoló a protestáns evangéliumi mozgalmak és egyesületek szódligeti konferenciájáról —

Egyre többen ismerik fel az igazságot, hogy a magyarságnak nagyarányú, általános lelki ébredésre van most elsősorban szüksége. Problémáink megoldása Isten kezében van, nekünk az Ő népévé kell válnunk, ha nem akarunk nagy küldetésünkről lemondani. Névleges keresztyénekből Krisztus igaz szolgálivá kell lennünk, életünk irányítását Neki kell átadnunk, az Ő evangéliumát kell nemzeti és egyéni életünk vezérfonalául elfogadnunk.

A magyar ébredés szolgálatában álló különböző csoportok régóta érzik, hogy az ébredés csak akkor lesz valóssággá, ha elsősorban az evangéliumi mozgalmak testvérkezet tudnak nyújtani egymásnak. Ez a cél vezette a Református Gyülekezeti Evangélizáció Barátainak Társaságát, amikor Szódligetre a Megbékélés Házába összehívta az evangéliumi egység konferenciáját. Megjelentek a Bethánia, a KIE, az erdélyi IKE, a Magyar Evangéliumi Szövetség, a Pro Christo Diákszövetség, az Evangéliumi Orvosszövetség, az Exodus munkaközösség és több gyülekezet képviselői.

A konferencia egyes előadásait az alábbiakban ismertetjük:

Miben vagyunk mi egyek?

(Békefi Benő bevezető áhitata)

Alapige: Efézus 4, 6.

Isten hajlandó volt velünk közösségre lépni és elkezdte bennünk a jó dolgot. Ebből az egy atyái szívből indul ki minden lélek egysége. Hogy Krisztust megismerhettük, ugyanazon egy Isten akaratából történhetett csak, aki titkos tanácsvezetése szerint odaadott minket Krisztusnak. Mindnyájunkat egyazon helyről jövő vonzás húz Krisztushoz. Lehet, hogy sokfelé járunk, sokféleképpen próbáljuk dolgainkat végezni, de ha feltekintünk, ugyanazt az egy Istent látjuk. És ez legyen a mi első lépésünk: nézzünk felfelé. Ha egymásra nézünk, abból sok baj származik, de a lényeg az, hogy egyazon Isten munkálkodik bennünk.

Gondoljunk imádságainkra. Kitől várjuk a segédelmet? Kitől várjuk újra és újra a gondviselést és megtartást? Hogy élünk és itt egybegyűltünk, csak azért lehetséges, mert ez az egy Isten munkálkodott és gondunkat viselte. Vagy nézzük a bűnből való

megszabadulásunkat. Hogyan szabadulhattunk meg bűneinktől, amelyek rontották és vádolták az életünket? Hogyan lehettünk tisztákká? Ugy, hogy egyazon Isten hirdette ki nekünk az Ő bocsánatát. Ebben a megbocsájtó Istenben is találkozunk. És ha a jövődőbe nézünk és a reménységet keressük, megint össetalálkozunk. Mert mindnyájunkban ugyanazon Isten munkálja a célt, hogy „Ohozzá hasonlatosakká legyünk“. Végül ha a szolgálatra nézünk, ami a legtöbb bajt szokta okozni a keresztyének között, megint csak találkozunk. Mert Isten hívott el minket munkásaivá, aratóivá, az Ő színe elé.

Egységünk valóságában abban van, hogy ez az egy Isten mindnyájunkban bennünk van. Próbáljunk egymásra úgy tekinteni, mint akikben ugyanazon egy Isten lakik, akit mi imádunk, aki nekünk megbocsájtott, aki gondunkat viseli, akit szolgálunk. Amikor te megszólítod Istenedet, akkor a bennem lakó Istent szólítod meg. Mert egy Lélek lakik bennünk. Ha ujjászülettünk, ha Isten Lelkének hordozói vagyunk, vajjon nem egyazon Lélek vezet-e téged, mint engem? Ezért valóság az evangéliumi egység. Aki Szent Lelket vett, ugyanazt a Lelket vette. Ha mi nem élünk Istentől független lelki életet, ha mi az új szövetség életét éljük, akkor egyek vagyunk, mert a szövetség másik fele, az Isten szíve ugyanaz. Keresztyénységünkben, szolgálatunkban csak annyi az érték, amennyi benne az Isten. Erre nézünk tehát.

Mi a valóság és mi az ígélet az egységben?

(Dr. Victor János előadása)

Alapige: János 17, 21.

„Ut omnes unum sint“ — „hogy mindnyájan egyek legyenek“: ez a legtöbb egységkonferencia jelmondata. De jól vigyázzunk. Jézus itt nem a tanítványokhoz beszél és nem ad nekik parancsot. Jézus Krisztus főpapi imádságában kéri az Atyát, hogy az övéi „mindnyájan egyek legyenek“. A tanítványok kiváltsága, hogy ezt az imádságot hallhatták.

Az Úr Jézus azt kéri az Atyától, hogy a világ számára ne legyen akadály és botránkozás a tanítványok széthúzása, hanem lássák meg rajtuk, hogy ők valóban az Isten Fiában és nem valami szélhámosban hisznek. Megengedi nekünk a mi Urunk, hogy amit Ő a mi számunkra az Atyától kért, azt mi is hallhassuk. Ez tehát nem parancs, hanem olyan dolog, ami már eldőlt. Eldőlt, amikor Jézus kérte és mert Ő kérte az Atyától. A hívők egysége ezért nem valami megcsinálható dolog, hanem meglévő valóság. A mi részünkről egyetlen értelmes cselekedet, ha így szólunk: „Hiszek a szentek egységében“.

Lehetnek szellemi különbségek, nyelvi különbségek a tanítványok között, ők mégis „egyek“. Minden látszattal szemben ez a valóság. És mi „hitben járunk, nem látásban“.

Közvetett értelemben van azonban valami ebben az ígében, ami ígélet. Egységünk ugyanis még nem látható egészen. De Jézus imájában megvan az ígélet, hogy egyszer még teljesen látható lesz az egység. Ez azonban nem a legfőbb szempont. A mi magatartásunkat az dönti el, hogy az egység valóság. A szá-

tán ugyan arról szeretne meggyőzni bennünket, hogy közöttünk sok a nézeteltérés, és ezért nem igaz, hogy egyek vagyunk. Mi azonban a kijelentésnek hiszünk, amint az Efezus 4, 7—16. versekben olvashatjuk.

És birtokosai vagyunk az ígéletnek is, hogy a „szentek egységének“ valósága az Úr eljövetelekor egész világ számára láthatóvá lesz (Jelenések könyve 7. fejezet).

Isten gyermekeinek szeretete.

(Vitéz dr. Csia Sándor esti áhitata)

Alapige: Róma 1, 8.

Ebben a világban sokféle szeretet van. Az állatvilágban is megvan az ösztönös anyai szeretet, a görög ember is kivetítette a maga önszeretetét az övéire, a zsidó ember szerette „az atyafit“, — de az ellenség iránti szeretet csak Istenben van meg és azokban, akik ezt Istentől kapják. Az Isten szeretete tágszívű. Ő az embereket az örökkévalóság szempontjából nézi és nekünk is meg kell tanulnunk ezt a szempontot. Nem az a legfontosabb, hogy van egy embernek étele és ruhája, hanem az, hogy mi van az ő örökkévaló lelkével. Nekünk úgy kell szeretnünk az embereket, az ellenségeinket is, hogy figyelmüket állandóan erre az „egy szükséges dologra“ kell felhívunk. Meg kell nekik mondanunk, hogy bűnösök és megváltásra szorulnak.

A jelmondat, hogy „dixi et salvavi animam meam“, vagyis hogy „szóltam és ezzel az én lelkemet megmentettem“, valójában Ezekieltől származik. Ha én a bűnösnek nem hirdetem a megtérés szükségét, akkor az én lelkem is elvész. Ha hirdetem, akkor én megmenekülök, mégha ő nem hallgat is reám.

Az alapigében az apostol hálát ad, hogy a római gyülekezet hitének az egész világon híre van. Pálnak ennyire szívügye volt az Isten népének hite. Mi nagyon hajlandók vagyunk arra, hogy különböző ismeretek által válaszfalakat építsünk, magunk között és a többi hívő táborok között. Pedig „az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít“. Bűnös részvétlenséggel szoktuk nézni a „kivállók“ munkáját. Pedig ha Istennek jó valaki, akkor legyen jó nekünk is. Nekünk minden hívőt testvérként kell szeretnünk, jobban, mint a saját hitetlen családtagjainkat.

Mi még túl jól érezzük magunkat ebben a világban. Nem vesszük magunkra a „Krisztus gyalázatát“. Nem vágyódunk a másvilág után. És ezért nem érzünk igazán meleg kapcsolatot azok iránt, akik majd ott örökös társaink lesznek. Igyekezzünk a magunk gyülekezetének korlátain túl is megkeresni és szeretni azokat, akik velünk „egyek a Krisztusban“.

„Egy értelemben legyetek“

(Sallay László reggeli áhitata)

Alapige: I. Korinthus 1, 10.

Az Ige azt kívánja az Isten népétől, hogy egységesen viselkedjék kifelé. Jaj annak a hadseregnek, amelynek a mozdulatain meglátszik, hogy a vezérkari tisztek nincsenek egy véleményen. A haditanács-

ban mindenki kifejezheti a maga nézeteit, de ha egyszer megtörtént a döntés, akkor mindenkinek az a kötelessége, hogy az elfogadott haditerv sikere érdekében félretegye a saját, talán eltérő nézetét.

A világból való kiszakadás nem az értelem dolga, hanem a hité. A hit által fordulunk el ettől a világtól és így nyerünk tapasztalatokat, amelyek értelemmé érnek. A mi keresztyén életünk hittapasztalatai meg-egyeznek és ezáltal jutunk egységes véleményekre hitünk alapvető kérdéseiben. A tudomány története mutatja, hogy milyen sok baj származott a tudósok ellentétes véleményeinek propagálásából. Hát még, ha Krisztus szolgálai különböző értelemben vannak! Isten arra szólít fel minket, hogy egyképpen szóljunk és alakítsuk ki ugyanazon véleményt. Vagyis „aki szól, mintegy Isten Igéjét szólja“ és Isten véleményét tegye magáévá.

Gondoljuk meg, hogy Isten országának ügyét viszsük előbbre, ha egy értelemre tudunk jutni és egy véleményen tudunk lenni Övele.

„A szentek egysége“
(Békefi Benő igehirdetése)

Alapige: I. Korinthus 12, 3—27.

Istennek nincs több egyháza, csak egy népe, egy serege, egy tábora van, amelyet Ő mindig egynek lát. A keresztyénség nem egyes emberek vállalkozása, hanem az egyházé, ami a Krisztus teste, a szentek egysége. A váltságot, üdvösséget, bűnbocsánatot és örökéletet Isten nem a privát embereknek készítette, hanem az Ő választott népének, a Krisztus egyházának.

Ezért aztán az egyes ember csak annyiban részes ezekben a javakban, amennyiben el tudja magáról mondani, hiszi és vallja, hogy ő is élő tagja a Krisztus egyházának, és örökké az is marad. Krisztussal is csak az egyházon keresztül lehet közösségem, más-
képpen sehogy.

Egy a keresztség. Csak a Krisztus halálára lehet keresztemelni. Ez a Lélek keresztsége. Isten két nagy útravalót adott nekünk e világban való vándorlásunk idejére: az Igét és a Szent Lelket. És ugyanaz az Ige és ugyanaz a Szent Lélek vezeti Isten népe minden egyes tagját. Még külsőleg is: egy a Bibliánk. Az egyház jelenti nemcsak az egyház Fejével, Krisztussal való közösségünket, hanem egymással való közösségünket is. A Krisztus egyetlen vérkeringése nincs kis körökre osztva, hanem egyetlen egységes áram éltet minden szervet, minden tagot. Isten országában nincs sem különszoba, sem macskaasztal, ott mindnyájunk számára egyetlen nagy asztalnál terítnek. Ez az asztal az egyház. A bűnbocsánat is az egyházé és nem az emberé. Az örökélet is az egyházé és nem az egyesé.

Az üdvbizonyosság is az egyházé. Mozgalmainkban igen sok a meghátráló, a bizonytalankodó ember, aki a saját elesései, kudarcai miatt elveszti az üdvösségben való bizonyosságot. Milyen jó tudni, hogy az üdvösséget Isten az egyháznak adta, amelybe Ő engem örök tanácsvégzése szerint elhívott! A szentek egységének hite nélkül valóban kompromittált és vesztett ügy a keresztyénség. A misszióra csak

azok az idők, egyházak és mozgalmak képesek, amelyekben elevenen és tudatosan él a szentek egységének hite. Ha ezt az egységet hiszem és élem, akkor tudom azt is, hogy „ez a kicsiny nyáj“ több, mint a világ bármely tábora. Elizeus szolgájának a megnyílt szemére van szükségünk, hogy meglássuk magunk körül a tüzes szekerek sokasságát, a szentek millióinak segítő csapatát.

Az egy akarat
(Dr. Kádár Imre előadása)

Alapige: Máté 18, 19.

Az egység üdvény és Istennek hála, nem függ tőlünk. A vér kiontatott a kereszten és általa egyé lettünk Krisztussal és benne egymással. Más azonban a vér kiontása és más az oltárnak, a sátonnak, a szolgálat tárgyainak meghintése „a szövetség vérevel“. Az a mi nyomorúságunk, hogy az Úr vére egyre letörlődik rólunk, nem látszik meg rajtunk és szolgálatunkon: ezért az emberért, ezért az ügyért a Krisztus drága vére hullott! A váltságban nincs haladás, az Isten népe egységében sincs, — de haladásnak kell lennie az egység elhívésében, kiábrázolásban, a közösségben. Amilyen mértékben mélyül Istennel való közösségünk, úgy elevenül meg egymással való közösségünk is. Egy akaratra akkor tudunk jutni, ha minddegyikünk elejti a saját akaratát és megtudakolja és elfogadja Isten egyetlen akaratát.

Mikor Ábrahám és Lót barompásztorai összevesznek a legelő miatt, Ábrahám Lótnak engedi át a választást a munkamező felosztását illetőleg. Lót a látható dolgokra néz, a sodomai oldalt választja. Ábrahám pedig azonnal elnyeri a jutalmát annak, hogy Isten akaratának alárendelte a magáét. Az apostolok is úgy osztják el maguk között a szolgálatot, hogy „kijelentés következtében“ Péter a zsidóknak, Pál a pogányoknak apostolává lesz. Nem „testtel és vérel tanácskoznak“, hanem Isten akaratát ismerik fel és fogadják el.

Fájdalom, bennünk sok akadálya van az egységnek. Mi az Úrtól is azt kérdezzük, hogy melyikünk nagyobb a mennyek országában (Máté 18, 1)? Mi nem hisszük el egykönnyen, hogy Krisztusnak más akolban is vannak juhái (János 10, 16). kívülünk még „sok népe van ebben a városban“ (Csel. 18, 10), mi el akarjuk tiltani az igehirdetéstől azt, aki nincs velünk egy táborban (Lukács 9, 49), félünk azoktól, akik csak nemrég tértek meg (Csel. 9, 26), nem hisszük el, hogy csak „az Úr ismeri az övéit“ és nem mi (II. Tim. 2, 19). és arra a kevésre akarjuk korlátozni Isten akaratát, amit mi megismertünk belőle. Az Úr Jézustól meg kell tanulnunk azt kérni az Atyától, hogy ne a mi akaratunk legyen meg, hanem az Övé. Akkor majd eljutunk az „egy akaratra“.

Magyar ébredés
(Dr. Karácsony Sándor előadása)

Alapigék: I. Mózes 4, Jelenések 15, 5—8.

Isten nekünk üzent valamit a magyar ébredésről. Nagyon tökéletlen emberek vagyunk mi itt valamenynyien, de tény, hogy Isten üzent nekünk. Miért jöt-

tünk most ide messze vidékekről? Mert a meghívó a mi számunkra, és éppen a mi számunkra nem volt közönséges papirdarab, hanem Isten hívása: gyere ide, mert beszélni akarok veled ezen a helyen!

Allapítsuk meg mindenekeelőtt, hogy nincs elég felébredt magyar. Nincs annyi, hogy elég lenne kovásznak, hogy a magyar élet Istennek tetsző élette legyen. Gondolkozzunk el rajta, hogy miért nincs elég kovász?

A tizenkettedik órában vagyunk. Úgy ötven esztendeje még az volt a látszat, hogy minden szépen sikerül nekünk. Iskoláink, lapjaink, irodalmunk, színházaink mind azt mutatták, hogy valami tökéletesedés felé megyünk. Elvégre mégis csak más a gyermekotthon, mint a Tajgetos hegye, amely által a görögök oldották meg az alkalmatlan gyermekek problémáját. A családi életéről is az volt a benyomásunk, hogy jól vagyunk. Most azonban nem lehetnek ilyen érzéseink. Ha az új magyar regényeket elolvasom, ha újságjaink színvonalát tekintem, ha a színházak munkáját figyelem, meg kell döbbennem. A családi élet evangéliumi törvényeinek érvényesülését hiába keresem a mai magyar családban. És az iskola csak rádupláz arra, ami a családban folyik. S ha az orvoslái törekvéseket nézem, az az érzésem, hogy kanállal akarják kimerni a tengert, vagy Dunába hordanak vizet. Az istentiszteletek végén mindnyájan felsóhajtunk: hála Istennek, vége van megint, és nem történt semmi baj.

És a konferenciáinkról is azzal távozunk el rendre, hogy nem volt semmi értelmük. Beleírjuk az újságba: „a Szent Lélek megáldotta tanácskozásainkat“. De hiába, Isten üzenete hozzánk így hangzik: „Az első szeretetedet elhagytad!“ Nem az élet, hanem a halál felé megyünk: ezt üzeni a Lélek a gyülekezeteknek.

Mit kell tennünk? Meg kell térnünk halálos komolysággal és tökéletes bűnbánattal! De jól vigyázzunk: az igazi megtérés és az öngyilkosság között semmi tartalmi különbség sincsen! Persze van olyan primadonna öngyilkosság is, amikor önagysága bevesz öt aszpírint, mert az illető úr nem akarta megvenni a gyöngysort. Nos, mi nem öt aszpírint, hanem öt konferenciát szoktunk bevenni, komoly megtérés helyett. Pedig a megtérőnek igazi halált kell hálnia: bele kell hálnia Krisztusba, amikor rádöbben, hogy nincs ereje tovább menni, nincs semmi kiútja, nincs semmi megoldása.

A magyar evangéliumi közösségnek is olyan megtérésre van szüksége, amelyben felismeri, hogy az eddigi közösségi élet tele volt bűnnel, mulasztással s így nem lehet tovább élni. Penitenciát kell tartanunk, megvallanunk, hogy eddigi életünk bűnös volt, mert gyümölcstelen volt. A magyar ébredéshez úgy lehet eljutni, ha közösségünk megbánja bűneit. Vegyük észre, hogy mi csak apáink hálaáldozataiból élünk. A mi ébredési mozgalmaink eredményeképpen semmi jele sincs annak, hogy másképpen ír az író, másképpen keresi az igazat az ügyvéd. Igaz, számos jele van a magyar ébredésnek. De nincs elég jele. A

magyar élet a mi bizonyágtételünkre nem mozdult meg. A sátán azt mondja: hagyjátok abba, nem érdekes. Isten azonban egészen mást mond.

Mit mond az Ige a Jelenések könyvének idézett helyén? Azt, hogy az Isten haragjának ideje van itt, magyar bűnbánat tartásának ideje van itt. Erről kell nekünk beszélnünk minden helyen és minden időben, ha szeretjük népünket és ha nem akarunk engedetlenséggel válaszolni Isten parancsára. Apokalyptikus idöket élünk. Igen sok ország van, amelyre már kiömlött a harag pohara. Ezekben már „nem üzlet“ keresztyénnek lenni és ezért valóban csak az vallja ott a Krisztus nevét, aki Öt szívből szereti, és vállalja érte az üldöztetést is. Hintsünk hamut a fejünkre és valljuk meg, hogy a mi bűneink késleltetik az ígéretek beteljesülését. Nem kenetes szép szavakra fog felébredni a magyarság, hanem ha azt hirdetjük, ami eljő: Isten haragja. Elöle csak egyetlen menekvés van: Jézus Krisztus értünk való válsága.

*

Karácsony Sándor előadásához kapcsolódva Békefi Benő tartotta a befejező áhitatot a Jelenések 2, 1—7 és 3, 1—6 alapján. A mi egyetlen dolgunk, mielőtt Krisztus hamar eljő ellenünk, most és itt megtérni. Az a nevünk, hogy Krisztus ügyének harcosai vagyunk. Vajjon igazán azok vagyunk? Hányszor imádkozunk úgy, hányszor hirdetünk Igét úgy, hogy meg sem kérdezzük a mi mennyei Gazdánk parancsát! Térjünk meg és cselekedjük az előbbi cselekedeteket, az apák és hithősök cselekedeteit!

Szerkesztői üzenetek

M. A. Miklósfalva. Leveledet köszönöm. A Zsoltároskert folyóirat hála Istennek még él és hiszszük, hogy a nagyon megváltozott nyomdai- és papirosviszonyok dacára is Isten segedelméből és a Hozzád hasonló, buzgó olvasók jóvoltából a jövő évben is élni fog. Minden valószínűség szerint 1943. évre az évi előfizetés díja 5 Pengő lesz az említett kényszerítő körülmények miatt. Nagyon örvendek, hogy új előfizetőket akarsz táborozni a Zsoltároskert folyóiratnak! Legyen az Úr áldása munkádon! Várunk Kolozsváron!

K. I. Kolozsvár. Mi is nagyon fájlaljuk Dr Tusa Gábor ügyvéd korai elhunytát. Nagyon hiányzik kolozsvári presbitereink soraiból! Nem sokat beszélt, de tetteire halás emlékezéssel gondolunk. Egy ízben pl. még a román megszállás idején a Reformátusok Lapjában megemlítettem, hogy milyen szomorú dolog az, hogy külvárosi szegény gyermekeinknek a legtöbb esetben se valláskönyvük, se egyházi énekeskönyvük nincs. A lap megjelenése után alig pár napra nagy esendben tudomásomra adta Dr. Tusa Gábor kedves mosollyal a szemében: „Kedves Lelkész Úr! A Reformátusok Lapja legutolsó számát olvastam és a szegény külvárosi gyermekek valláskönyveire és egyházi énekeskönyveire költségére összegyűjtöttem 3000 Leit. Ezen összegre megvásárolhatja az egyházkerületi iratterjesztésnél a valláskönyveket és az egyházi énekeskönyveket szegény gyermekeink számára. De kérem, ne nyugtázza ezt sehol se nyilvánosan!“ Hát ilyen ember volt Dr. Tusa Gábor!